

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117232853
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:6117232853.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: GTB a.s., SNP 1, 033 01 Liptovský Hrádok, IČO: 31 578 802, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., Piaristická 46/276, 911 40 Trenčín, IČO: 36 837 857, proti žalovanému: IMPULS-LEASING Slovakia s.r.o., Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 36 745 804, právne zastúpený: URBÁNI & Partners s.r.o., Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, o zaplatenie 50.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/145/2018-150 zo dňa 20. mája 2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/145/2018 - 150 zo dňa 20. mája 2019 p o t v r d z u j e .

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní, ktorý doručil Okresnému súdu v Banskej Bystrici domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 50.000 eur s príslušenstvom a trovy konania, ktorá suma predstavovala žalovaným prijatú kúpnu cenu za odpredaný predmet leasingu po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy. Žalobca si uplatňoval voči žalovanému nárok na vydanie výťažku z repredaja predmetu leasingu tvrdiac, že neprišlo k platnému započítaciemu prejavu žalovaného, ktorým si žalovaný voči pohľadávke žalobcu na vydanie výťažku z predaja predmetu leasingu započítal svoje protipohľadávky z predčasne ukončenej leasingovej zmluvy tak, ako sú tieto špecifikované vo finančnom vysporiadaní z leasingovej zmluvy vyhotovenom dňa 30.05.2014. Platnej kompenzácií navzájom sa kryjúcich pohľadávok žalobcu a žalovaného bránilo § 114 ods. 1 písm. f) z.č. 7/2005 Z. z. vylučujúce započítanie pohľadávok žalovaného voči žalobcovi, ktoré sa uplatňujú v reštrukturalizácii. Medzi stranami nebolo sporným, že pohľadávky žalovaného voči žalobcovi z predčasného ukončenia leasingovej zmluvy boli práve takými pohľadávkami, ktoré sa v reštrukturalizácii povolenej na majetok žalobcu uplatňovali prihláškou. Žalobca odôvodňoval svoj nárok aj tým, že nemal možnosť reálne ovplyvniť obsah všeobecných zmluvných podmienok, ktoré obsahujú ustanovenie odporujúce zaužívanej obchodnej praxi, na ktoré nebol dostatočne upozornený.

Žalovaný sporoval, že by suma zodpovedajúca kúpnej cene, za ktorú tretia osoba nadobudla predmet leasingu od žalovaného, predstavovala pohľadávku žalobcu, ktorú mal voči žalovanému, pretože

výlučným vlastníkom predmetu leasingu bol vždy žalovaný a žalobca bol len jeho oprávneným držiteľom. Žalovaný ďalej namietal, že by finančné vysporiadanie obsahovalo akýkoľvek započítací prejav. V danom prípade nemohlo dôjsť podľa žalovaného k akémukoľvek započítaciu úkonu, nakoľko žalovaný a žalobca nemali voči sebe vzájomné pohľadávky. Jediným vlastníkom pohľadávky bol žalovaný, a to pohľadávky, ktorá mu vznikla v súvislosti s predčasným ukončením leasingovej zmluvy. Súd po vykonanom dokazovaní zistil nasledovný skutkový a právny stav. Žalobca uzatvoril ako nájomca so žalovaným ako prenajímateľom dňa 19.05.2011 Leasingovú zmluvu číslo: A., predmetom ktorej bol finančný prenájom predmetu leasingu - Q. Q. XxX J. U. za dohodnutých podmienok financovania (ďalej len „leasingová zmluva“). Neoddeliteľnú súčasť leasingovej zmluvy tvorili všeobecné zmluvné podmienky pre finančný leasing spoločnosti IMPULS-LEASING Slovakia, s.r.o. (ďalej len „VZP“). Strany neurobili v konaní spornou tú skutočnosť, že rozhodnutím Okresného súdu Žilina z 11.10.2013 sp. zn. 2R/1/2013 publikovanom v Obchodnom vestníku č. 202 z roku 2013 bola povolená reštrukturalizácia žalobcu ako dlžníka. Uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 2R/1/2013 z 27.05.2014 súd potvrdil reštrukturalizačný plán a ukončil reštrukturalizáciu žalobcu. Strany nesporevali ani to, že si žalovaný prihlásil do reštrukturalizačného konania nesplatenú pohľadávku, ktorú mal voči dlžníkovi podľa leasingovej zmluvy vo výške 14.300,46 eur a vo výške 70.111,28 eur. Kúpnu zmluvou uzatvorenou dňa 03.03.2014 medzi žalovaným ako predávajúcim a spol. ENZA s.r.o. ako kupujúcim previedol žalovaný na kupujúceho vlastnícke právo k predmetu kúpy - jazdená Q. XXX J. F. na H. C. I. U. A. a kupujúci sa zaviazal zaplatiť za predmet kúpy kúpnu cenu vo výške 50.000 eur. Žalovaný nesporeval písomné vyhotovenie finančného vysporiadania leasingovej zmluvy a jeho doručenie žalobcovi, v ktorom žalovaný deklaroval nárok voči žalobcovi vo výške 36.404,37 eur.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 261 ods. 1, 5, § 262 ods. 1, § 269 ods. 2, § 273 ods. 1, 3, § 358 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), § 451 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 114 ods. 1, § 155 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

Konštatoval, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol obchodnoprávny vzťah, keď títo uzatvorili v zmysle § 269 ods. 2 OBZ leasingovú zmluvu. V súlade s § 273 OBZ bola časť obsahu leasingovej zmluvy, a teda obsah vzájomných práv a povinností strán sporu z leasingového obchodu upraveného leasingovou zmluvou, určený všeobecnými zmluvnými podmienkami, ktoré boli k leasingovej zmluve pripojené. Žalobca ako leasingový nájomca písomne v obsahu článku 2 leasingovej zmluvy potvrdil súhlas s obsahom všeobecných zmluvných podmienok a ich prevzatie. Dospel k záveru, že predmet zmluvy ako aj ostatné práva a povinnosti strán sú v leasingovej zmluve dojednané dostatočne určite. Právny vzťah založený medzi stranami leasingovou zmluvou posúdil ako záväzkový vzťah medzi podnikateľmi.

Pokiaľ žalobca svojou námietkou, že nemohol reálne ovplyvniť obsah všeobecných zmluvných podmienok a nebol dostatočne upozornený na niektoré ich ustanovenia, sa domáhal ochrany svojho postavenia ako slabšej strany s cieľom dosiahnuť spotrebiteľskú ochranu v právnych vzťahoch založených leasingovou zmluvou, súd uviedol, že žalobca nie je spotrebiteľom a leasingová zmluva uzatvorená medzi stranami sporu nie je spotrebiteľskou zmluvou. Pre úplnosť uviedol, že žalobca písomne potvrdil dňa 19.05.2011 (čl.10 písm. i) VZP), že bol so zmluvnými podmienkami oboznámený, a že mu prenajímateľ pred podpisom zmluvy poskytol všetky informácie o predmetnom leasingovom obchode, ktoré od neho požadoval.

Vo vzťahu k žalobcom tvrdenému nároku voči žalovanému na zaplatenie sumy vo výške 50.000 eur súd uviedol, že žalobca právny základ ním tvrdeného nároku nepreukázal. Vlastníkom predmetu leasingu - vozidla Q., Q. Q. XxX J. U., R.: Q. bol žalovaný, čo žalobca v konaní nesporeval a uvedená skutočnosť vyplýva aj z celého obsahu leasingovej zmluvy a napokon aj z obsahu kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným ako predávajúcim a spol. ENZA s.r.o. ako kupujúcim. Z dojednaní leasingovej zmluvy je, podľa súdu, možné dovodiť výlučne tú skutočnosť, že žalovaný zakúpil predmet leasingu, podľa výberu a určenia žalobcu ako nájomcu, do svojho vlastníctva, umožnil žalobcovi predmet leasingu po dohodnutú dobu leasingu za odplatu užívať a v prípade riadneho ukončenia leasingovej zmluvy, by umožnil žalovaný predmet leasingu odkúpiť. Žalovaný ako vlastník predmetu leasingu, po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy, predmet leasingu predal. Zdôraznil, že leasingová zmluva vlastnícke právo žalobcu k predmetu leasingu nezakladá a žalobca netvrdil inú okolnosť, ktorá by mu takéto práva k predmetu leasingu založila.

Ďalej súd uviedol, že zo žiadneho ustanovenia leasingovej zmluvy a všeobecných zmluvných podmienok, ktoré boli súdu v konaní predložené, nie je možné dospieť k záveru, že by žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na vydanie kúpnej ceny potom, čo žalovaný ako prenajímateľ a vlastník predal predmet leasingu po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy. Peňažná suma vo výške 50.000 eur,

ktorú žalovaný ako vlastník predmetu leasingu získal speňažením (predajom) predmetu leasingu, nie je plnením, ktoré by žalovaný ako prenajímateľ bol povinný poskytnúť žalobcovi ako nájomcovi, teda výťažok z repredaja predmetu leasingu po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy, nepredstavuje pohľadávku nájomcu voči prenajímateľovi. Konštatoval, že tým, že žalovaný ako prenajímateľ obdržal od tretej osoby (kupujúceho) kúpnu cenu za predaný predmet leasingu, nedošlo k splneniu „dlhu“ nájomcu z leasingovej zmluvy voči prenajímateľovi, a teda k uspokojeniu akéhokoľvek nároku žalovaného ako prenajímateľa voči žalobcovi ako nájomcovi, ktorý vznikol predčasným ukončením leasingovej zmluvy. Peňažná čiastka vo výške 50.000 eur, prijatá žalovaným ako kúpna cena z predaja predmetu leasingu, nepredstavuje ani plnenie, ktoré by bol povinný žalobca ako prenajímateľ poskytnúť žalobcovi ako nájomcovi, pretože takúto povinnosť žalovaného nezakladá žiaden všeobecne záväzný právny predpis a ani leasingová zmluva. Vznik takejto povinnosti nie je možné dovodiť ani z § 351 ods. 2 OBZ, a to preto, lebo nejde o plnenie poskytnuté pred odstúpením od zmluvy. Pre úplnosť súd uviedol, že strany sa v čl. 7 písm. b) VZP dohodli na modifikácii § 351 ods. 2 OBZ tak, že prenajímateľ (žalovaný) nie je povinný vrátiť nájomcovi (žalobcovi) po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy peňažné plnenie poskytnuté mu žalobcom titulom leasingových splátok a ostatných platieb podľa zmluvy a VZP pred predčasným ukončením leasingovej zmluvy. Zdôraznil, že suma vo výške 50.000 eur nepredstavuje predmet pohľadávky žalobcu voči žalovanému, preto neprichádzalo do úvahy započítanie takejto pohľadávky (ktorá neexistuje) proti protipohľadávke žalovaného voči žalobcovi titulom nárokov z predčasne ukončenej leasingovej zmluvy. Dodal, že žalobca by sa mohol domáhať zníženia svojho záväzku (nie však započítania), ktorý mal voči žalovanému z predčasného ukončenia leasingovej zmluvy len vtedy, ak by bol takýto postup odôvodnený dojednaním obsiahnutým v leasingovej zmluve. Leasingová zmluva však v čl. 7 písm. e) upravujúcom vysporiadanie nárokov po jej predčasnom ukončení, ani v žiadnom inom svojom ustanovení, takúto povinnosť (povinnosť znížiť nároky o kúpnu cenu získanú z predaja predmetu leasingu) žalovanému nestanovuje.

Ak sa domáhal žalobca svojho nároku titulom bezdôvodného obohatenia, súd uviedol, že žalobca neposkytol súdu žiadne tvrdenia o takých skutkových okolnostiach, z ktorých by súd mohol dovodiť niektorú zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia. Dodal, že aj v prípade, že by išlo na strane žalovaného o bezdôvodné obohatenie, nebol by žalobca aktívne vecne legitimovaný v konaní o vydanie takéhoto bezdôvodného obohatenia, ktoré je v súlade s § 456 OZ potrebné vydať tomu, na úkor koho bolo získané.

Ak žalobca dovodzoval hmotnoprávny základ uplatneného nároku voči žalovanému z povinnosti realizovať výkon práv v súlade so zásadami poctivého obchodného styku, tu súd uviedol, že § 265 OBZ nemá vlastnú priamu normotvornú platnosť - upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie iných ustanovení, teda § 265 OBZ nemôže založiť žiaden právny nárok v zmysle peňažného plnenia voči žalovanému.

Sumarizujúc vyššie uvedené, dospel súd k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu ním tvrdného peňažného nároku voči žalovanému vo výške 50.000 eur. Pokiaľ teda takýto nárok neexistoval, neprichádzal do úvahy postup podľa § 580 OZ, teda započítanie takejto pohľadávky a protipohľadávok, pretože absentoval základný predpoklad úkonu započítania, a to existencia vzájomných pohľadávok, ktorých plnenie je rovnakého druhu, a ktoré by sa vzájomne kryli. Ak by aj urobil žalovaný v rámci finančného vysporiadania započítací prejav, bol by takýto prejav bez účinkov, vzhľadom k neexistencii pohľadávky žalobcu voči žalovanému. Podľa súdu však obsah finančného vysporiadania leasingovej zmluvy z 30.05.2014 nie je možné v jeho položke uvedenej ako predaj predmetu leasingu (-) 50.000 eur vyložiť ako započítací prejav. Mal za to, že v tomto prípade išlo zo strany žalovaného len o realizáciu jeho práva v súlade s poctivým obchodným stykom, keď napriek tomu, že zo žiadneho dojednaní leasingovej zmluvy takáto povinnosť nevyplývala, znížil žalovaný svoje nároky voči žalobcovi, ktoré mu vznikli podľa leasingovej zmluvy, o peňažnú sumu získanú z repredaja predmetu leasingu. Teda žalovaný realizoval svoje právo v súlade s dojednaniami leasingovej zmluvy, uplatnil si voči žalobcovi nároky z jej predčasného ukončenia, avšak nie v plnej výške, ako mu to vyplývalo z leasingovej zmluvy, ale zohľadnil prijatý výťažok z repredaja predmetu leasingu. Súd preto dospel k záveru o nedôvodnosti nároku uplatneného žalobcom, a žalobu v celom rozsahu zamietol.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Uviedol, že vyriešenie právnej otázky, či žalovaná pohľadávka žalobcu v danom prípade vznikla alebo nie, je teraz na právnom posúdení odvolacieho súdu. Poukázal na ustálenú rozhodovaciu činnosť

všeobecných súdov, ktoré sa už viac krát zaoberali otázkou vzájomného vysporiadania leasingového vzťahu pri predčasnom ukončení leasingovej zmluvy a potrebe odpočítať hodnotu predmetu leasingu od celkovej dlžnej sumy leasingového nájomcu. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Cob/87/2011 z 29.05.2012 a Stanovisko občanskoprávného a obchodného kolégia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 8. září 2010 k některým otázkám predčasného zániku závazku z leasingových smluv v případě finančního leasingu. Vyjadril názor, že k záveru o tom, že žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na vydanie kúpnej ceny po tom, čo žalovaný ako prenajímateľ a vlastník predal predmet leasingu po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy, je možné dospieť na základe žalobcom predložených rozhodnutí súdov vyššieho stupňa, ako aj zo samotného finančného vysporiadania z leasingovej zmluvy zo dňa 30.05.2014, v ktorom sám žalovaný uviedol sumu 50 000 eur ako sumu, ktorú je potrebné odpočítať od pohľadávok žalovaného voči žalobcovi z leasingovej zmluvy. Dodal, že žalobou uplatnený nárok žalobcu, ani jeho výška, v konaní medzi stranami nebola sporná. Právny záver súdu o tom, že žalovaná suma nepredstavuje pohľadávku žalobcu voči žalovanému, je podľa žalobcu v rozpore s doloženými rozhodnutiami súdov resp. stanoviskom Najvyššieho súdu ČR, ako aj so samotným finančným vysporiadaním z leasingovej zmluvy zo dňa 30.05.2014. Vysvetlenie súdu, prečo vlastne žalovaný odpočítal sumu 50 000 eur od dlžnej čiastky, považoval za absurdné. Ak by mali byť závery súdu správne, bolo by potom, podľa názoru žalobcu, otázne, prečo by žalovaný vôbec odpočítaval sumu obdržanú z predaja vraku od dlžnej sumy v konečnom vyúčtovaní leasingu a prečo by potom rovnakým spôsobom postupovali v SR všetky leasingové spoločnosti. Pokiaľ súd poukazoval na čl. 7 písm. b) VZP, žalobca uviedol, že ten s prejednanou vecou nesúvisí, keďže žalobca si podanou žalobou nenárokuje vrátenie leasingových splátok a ostatných platieb, ktoré podľa zmluvy a VZP žalovanému uhradil. V prospech názoru o tom, že žalobcovi pohľadávka vo výške žalovanej sumy vznikla, poukázal tiež na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11Cb/26/2012 zo dňa 09.10.2013, rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 26Cb/95/2011 zo dňa 28.05.2012, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16Cob/63/2018 zo dňa 30.04.2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 39Cb/209/2013 zo dňa 09.11.2017. S ohľadom na vyššie uvedené, je podľa žalobcu, potrebné prijať právny záver o vzniku nároku žalobcu uplatneného v tomto konaní titulom bezdôvodného obohatenia a vo veci sa ďalej vysporiadať s prípadnými ďalšími námietkami žalovaného, ktoré však považoval za nedôvodné. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 09.09.2019. Poukázal na to, že právnym predpokladom započítania je existencia vzájomných pohľadávok, ktoré sú spôsobilé na započítanie a vzájomne sa kryjú. V danom prípade však, podľa názoru žalovaného, nemohlo dôjsť k akémukoľvek započítaciemu úkonu, nakoľko žalovaný a žalobca nemali voči sebe vzájomné pohľadávky. Jediným vlastníkom pohľadávky bol žalovaný, a to pohľadávky, ktorá mu vznikla v súvislosti s predčasným ukončením leasingovej zmluvy. Z uvedeného dôvodu nebolo možné, aby si žalobca uplatňoval voči žalovanému nárok z titulu § 114 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nakoľko medzi žalovaným a žalobcom nemohlo dôjsť k akémukoľvek započítaciemu prejavu. Uviedol, že záverečné finančné vysporiadanie zo dňa 30.05.2014, nepredstavovalo započítací prejav, ale detailnú špecifikáciu výpočtu pohľadávky žalovaného vzniknutej voči žalobcovi z leasingovej zmluvy z dôvodu jej predčasného ukončenia, pričom spôsob výpočtu sa realizoval zmluvne dohodnutým spôsobom. Dodal, že žiadne ustanovenie leasingovej zmluvy, ako ani jej príloh, neobsahovalo ustanovenie, obsahom ktorého by bola dohoda strán sporu o tom, že by žalobcovi ako leasingovému nájomcovi, vzniklo právo na vydanie kúpnej ceny, za ktorú žalovaný ako leasingový prenajímateľ predal predmet leasingu tretej osobe za podmienok dohodnutých v zmluve. Ďalej uviedol, že žalobca v rozhodnutiach, na ktoré poukazoval v odvolaní, vyňal z odôvodnenia každého rozhodnutia iba časť prijatých právnych záverov. Z tohto dôvodu sa vyjadril k predloženým súdnym rozhodnutiam. Poukázal na to, že ani v jednom z uvedených rozhodnutí, resp. v stanovisku, nebol prijatý právny záver o tom, že výťažok z predaja predmetu leasingu, by predstavoval pohľadávku leasingového nájomcu voči leasingovému prenajímateľovi, a teda ani o tom, že by medzi leasingovým nájomcom a leasingovým prenajímateľom malo dôjsť k vzájomnému započítaciemu prejavu, t.j. k započítaniu pohľadávky leasingového prenajímateľa vzniknutej v súvislosti s predčasným ukončením leasingovej zmluvy a pohľadávky leasingového nájomcu vzniknutej z titulu predaja predmetu leasingu, pri záverečnom finančnom vysporiadaní z leasingovej zmluvy, resp. pri uplatňovaní nároku leasingového prenajímateľa vzniknutej z leasingovej zmluvy. Z uvedeného dôvodu, podľa názoru žalovaného, všetky rozhodnutia predložené žalobcom spolu s odvolaním podporujú právny záver súdu prijatý v napadnutom rozsudku, a teda neslúžia na podporu

žalobcom uvádzaných tvrdení. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 01.10.2019. Uviedol, že tvrdenie žalovaného, že záverečné vysporiadanie leasingovej zmluvy zo dňa 30.05.2014 nepredstavovalo započítací prejav, je v zjavnom rozpore so samotným záverečným vysporiadaním leasingovej zmluvy zo dňa 30.05.2014, v ktorom žalovaný odpočítal (inak povedané jednostranne započítal) hodnotu predmetu leasingu vo výške 50 000 eur proti svojmu nároku voči žalobcovi z predčasného ukončenia leasingu. Mal za to, že prezentovaným výkladom predložených rozhodnutí súdov samotným žalovaným, ktoré žalobca v danej veci predložil na podporu podanej žaloby, sa žalovaný priklonil k názoru, že pri konečnom vysporiadaní leasingovej zmluvy je potrebné zohľadniť výťažok z predaja predmetu leasingu a tento odpočítať od celkovej dlžnej sumy leasingového nájomcu. Inými slovami, žalobcovi vznikla žalovaná pohľadávka. Poukázal na to, že žalovaný sa napríklad vôbec nevyjadril ku konštatovaniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Cob/87/2011 z 29.05.2012 ohľadne vzniku bezdôvodného obohatenia (k tomu viď tiež § 489 OZ). Trval na tom, že žalované právo na zaplatenie hodnoty predmetu leasingu vo výške žalovanej sumy žalobcovi vzniklo. Konštatoval, že žalovaný v podanom vyjadrení nepredložil žiadne dôkazy resp. netvrdil žiadne také skutočnosti, ktoré by správnosť podaného odvolania žalobcu vyvracali.

5. Dňa 30.01.2020 bolo súdu doručené doplnenie odvolania žalobcu voči napadnutému rozsudku. V tomto podaní žalobca uviedol, že na základe medializovaných informácií o zákonnej sudkyňi JUDr. Denisy Cvikovej, ktoré smerovali k tomu, že táto sudkyňa nemala v určitom čase spĺňať predpoklady pre výkon sudcovskej činnosti, je otázne, či tieto predpoklady JUDr. Denisa Cviková spĺňala v čase rozhodovania Okresného súdu Bratislava I v predmetnom súdnom spore. S ohľadom na skutočnosti, že JUDr. Denise Cvikovej mal byť dňa 28.01.2020 Súdnou radou SR pozastavený výkon funkcie sudcu, žalobca zastával názor, že jeho vec rozhodoval sudca, ktorý nespĺňal predpoklady pre výkon sudcovskej činnosti, čím konanie zaťažil takou vadou nezákonnosti, ktorá sama o sebe je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Za účelom preukázania týchto nových skutočností navrhol, aby si odvolací súd nechal pripojiť disciplinárny spis JUDr. Denisy Cvikovej, ktorý je vedený Súdnou radou SR a preskúmal oprávnenosť tejto námietky žalobcu.

6. K doplneniu odvolania žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 24.02.2020. V prvom rade mal za to, že na doplnenie žalobcom podaného odvolania voči rozhodnutiu datovanému dňa 30.01.2020 nemožno prihliadať, a to s poukazom na § 365 ods. 3 CSP, nakoľko bolo podané po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania. V druhom rade mal za to, že z obsahu podania žalobcu zo dňa 30.01.2020 nie je zrejmé, za ktorým konkrétnym účelom vymedzeným v § 366 písm. a) až c) žiada žalobca o pripojenie disciplinárneho spisu JUDr. Denisy Cvikovej, ktorý je vedený Súdnou radou SR. Na záver poukázal na prezumpciu neviny a na skutočnosť, že rozhodnutím Súdnej rady SR zo dňa 28.01.2020 nedošlo k preukázaniu skutočnosti, že JUDr. Denisa Cviková v čase vydania rozhodnutia, ako ani v inom bližšie neurčenom čase, nemala spĺňať predpoklady pre výkon sudcovskej činnosti, ale došlo k dočasnému pozastaveniu výkon jej funkcie ako sudkyne Okresného súdu Bratislava I podľa § 22a ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keďže u nej zatiaľ len existujú dôvodné pochybnosti o tom, že spĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti, čím môže byť vážne ohrozená dôveryhodnosť súdnictva alebo dobrá povesť súdnictva, a to z dôvodov uvedených v návrhu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 02669/2020/151 z 15.01.2020, ako aj v spojení s dôvodmi uvedenými v Správe komisie Súdnej rady SR schválenej uznesením Súdnej rady SR č. 180/2019 z 30.09.2019 a modifikovanej uznesením Súdnej rady SR č. 216/2019 z 28.10.2019 a č. 258/2019 z 26.11.2019 o činnosti za obdobie od 14.01.2019 do 28.01.2020, a to na dobu 6-tich mesiacov.

7. Ďalšie vyjadrenie podané nebolo.

8. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č.k. 29Cb/145/2018-150 zo dňa 20. mája 2019 je potrebné potvrdiť ako vecne správny.

9. Podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním. Právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

10. Podľa § 261 ods. 1 OBZ, táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

11. Podľa § 269 ods. 2 OBZ, účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá.

12. Podľa § 358 OBZ, na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde. Započítaniu však nebráni, ak je pohľadávka premlčaná, ale premlčanie nastalo až po dobe, keď sa pohľadávky stali spôsobilými na započítanie.

13. Podľa § 273 ods. 1 OBZ, časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené.

14. Podľa čl. 2 leasingovej zmluvy č. A. uzavretej dňa 19.05.2011 medzi žalovaným ako prenajímateľom a žalobcom ako nájomcom (ďalej aj „leasingová zmluva“), táto zmluva sa riadi Všeobecnými zmluvnými podmienkami (tiež „VZP“) pre finančný leasing spoločnosti IMPULS - LEASING Slovakia s.r.o, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy. Nájomca berie VZP na vedomie a podpisom tejto zmluvy potvrdzuje svoj súhlas s ich znením a zároveň prevzatie jedného exempláru VZP. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy je príloha č. 2 preberací protokol a príloha č. 1 splátkový kalendár, ktorý je faktúrou podľa platného zákona o DPH.

15. Podľa čl. 1 písm. a) Všeobecných zmluvných podmienok spoločnosti IMPULS - LEASING Slovakia s.r.o. pre finančný leasing hnutelných vecí (ďalej len „VZP“), tieto Všeobecné zmluvné podmienky pre finančný leasing hnutelných vecí (ďalej len „Zmluvné podmienky“ alebo „VZP“) určujú vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán a ich obsah tvorí súčasť dojednaní každej leasingovej zmluvy, predmetom ktorej je finančný leasing motorového vozidla alebo inej hnutelnej veci, uzatváraanej spoločnosťou IMPULS - LEASING Slovakia s.r.o. ako leasingovým prenajímateľom (ďalej len „prenajímateľ“) a treťou osobou ako leasingovým nájomcom (ďalej len „nájomca“ a platia v prípade, ak osobitná písomná dohoda uzavretá medzi zmluvnými stranami výslovne nevyhlási platnosť niektorých ustanovení. VZP v súlade s ustanovením § 273 Obchodného zákonníka priamo určujú obsah leasingovej zmluvy.

16. Podľa čl. 1 písm. b) VZP, účelom leasingovej zmluvy je po dohodnutú dobu umožniť nájomcovi za odplatu užívanie motorového vozidla alebo inej hnutelnej veci (ďalej len „predmet leasingu“) kúpenom výhradne pre tento účel prenajímateľom a ním vlastnenom po celú dobu leasingu, ktorý si nájomca vybral sám v súlade so svojimi potrebami a po skončení doby leasingu umožniť nájomcovi, aby predmet leasingu nadobudol do vlastníctva za dohodnutých podmienok.

17. Podľa čl. 1 písm. d) VZP, prenajímateľ a nájomca sa v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka dohodli, že leasingový vzťah založený leasingovou zmluvou sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Leasingová zmluva je nepomenovanou zmluvou uzatvorenou v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka.

18. Podľa čl. 7 písm. a) VZP, prenajímateľ je oprávnený písomne odstúpiť od všetkých alebo niektorých leasingových zmlúv uzatvorených s nájomcom a tieto takto predčasne zrušiť v prípade:

aa) pri omeškaní s platením leasingových splátok alebo iných platieb podľa čl. 4 týchto VZP po dobu dlhšiu ako 30 dní u ktorejkoľvek s nájomcom uzavretej leasingovej zmluvy alebo inej zmluvy uzavretej medzi prenajímateľom a nájomcom.

19. Podľa čl. 7 písm. b) VZP, účinky odstúpenia od leasingovej zmluvy prenajímateľom podľa týchto VZP nastávajú ex nunc. Zmluvné strany sa v zmysle § 351 ods. 2 v spojení s § 263 Obchodného zákonníka dohodli, že z dôvodu akéhokoľvek predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, prenajímateľ nie je povinný vrátiť nájomcovi poskytnuté peňažné plnenie z titulu leasingových splátok a ostatných platieb podľa leasingovej zmluvy a týchto VZP zaplatených pred predčasným ukončením leasingovej zmluvy.

20. Podľa čl. 7 písm. e) VZP, pri predčasnom ukončení leasingovej zmluvy z akýchkoľvek dôvodov je nájomca povinný najneskôr do 7 (siedmich) dní od doručenia záverečného finančného vysporiadania leasingovej zmluvy zaplatiť:

ea) všetky splatné pohľadávky prenajímateľa voči nájomcovi s príslušenstvom;

eb) náhradu škody; za škodu sa považujú aj straty, ktoré vzniknú prenajímateľovi z dôvodu predaja predmetu leasingu za cenu nižšiu ako je zostatok istiny;

ec) všetky náklady, ktoré prenajímateľovi vzniknú v súvislosti s predčasným ukončením leasingovej zmluvy, najmä náklady spojené s odobratím, prepravou, skladovaním a následným predajom predmetu leasingu, náklady právneho zastúpenia prenajímateľa ako aj náklady na poistenie predmetu leasingu od doby ukončenia leasingovej zmluvy do doby jeho predaja a náklady na prípadné nezaplatené zákonné poistenie, náklady na vypracovanie znaleckého posudku na predmet, prípadné náklady spojené so zmenou zápisu držiteľa v policajnej evidencii;

ed) ušlý zisk; vo všetkých prípadoch predčasného ukončenia leasingovej zmluvy podľa VZP je prenajímateľ oprávnený požadovať od nájomcu zaplataenie ušlého zisku prenajímateľa, ktorým s apre účely leasingovej zmluvy považuje 50% súčtu finančných častí leasingových splátok, ktoré mali byť splatné po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy do predpokladaného riadneho skončenia leasingovej zmluvy podľa splátkového kalendára vrátane predajnej ceny predmetu leasingu nájomcovi po jeho predpokladanom riadnom skončení.;

ee) zmluvnú pokutu vo výške 166 eur.

21. Podľa čl. 10 písm. i) VZP, vo veciach neupravených leasingovou zmluvou a podmienkami sa zmluvný vzťah medzi prenajímateľom a nájomcom spravuje príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Podpisom leasingovej zmluvy nájomca potvrdzuje, že bol oboznámený so všetkými zmluvnými podmienkami v písomnej forme, a že mu prenajímateľ pred podpisom zmluvy poskytol všetky informácie o predmetnom leasingovom obchode, ktoré od neho požadoval. Nájomca zároveň podpisom zmluvy potvrdzuje, že prevzal od prenajímateľa jeden exemplár Všeobecných zmluvných podmienok prenajímateľa pre finančný leasing.

22. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

23. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

24. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

25. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/145/2018-150 zo dňa 20. mája 2019, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalobca neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

26. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 50.000 eur s príslušenstvom, titulom žalovaným prijatej kúpnej ceny za odpredaný predmet leasingu po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy. Súd prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti nároku uplatneného žalobcom, preto žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca s uvedeným právnym záverom nesúhlasil a v odvolaní namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie.

27. V odvolaní žalobca uviedol, že vyriešenie právnej otázky, či žalovaná pohľadávka žalobcu v danom prípade vznikla alebo nie, je teraz na právnom posúdení odvolacieho súdu, pričom na podporu svojho názoru poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Cob/87/2011, stanovisko Najvyššieho súdu ČR zo dňa 08.09.2010, rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11Cb/26/212 zo dňa 09.10.2013, rozsudok Okresného súdu Bratislava II. sp. zn. 26Cb/95/2011 zo dňa 28.05.2012 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16Cob/63/2018 zo dňa 30.04.2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 39Cb/209/2013 zo dňa 09.11.2017. Zastával názor, že na základe uvedených rozhodnutí a zo samotného finančného vysporiadania z leasingovej zmluvy zo dňa 30.05.2014, možno dospieť k záveru, že žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na vydanie kúpnej ceny po tom, čo žalovaný ako prenajímateľ a vlastník predal predmet leasingu po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy. Právny záver konajúceho súdu o tom, že žalovaná suma nepredstavuje pohľadávku žalobcu voči žalovanému je, podľa neho, v príkrom rozpore s doloženými rozhodnutiami súdov.

28. Odvolací súd poukazuje na to, že s otázkou či žalobcovi vznikol alebo nevznikol voči žalovanému peňažný nárok na zaplatenie sumy 50.000 eur, ako výťažku z repredaja predmetu leasingu, sa v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vysporiadal súd prvej inštancie, svoje rozhodnutie veľmi podrobne a vyčerpávajúco odôvodnil, vysvetlil svoje právne závery, i to ako k nim dospel, pričom bral do úvahy všetky podstatné okolnosti prejednávanej veci. Odvolací súd sa s takýmto odôvodnením napadnutého rozsudku plne stotožňuje, nakoľko je presvedčivo a vecne správne odôvodnené. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 97/97).

29. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že v konaní nebolo sporné, že vlastníkom predmetu leasingu - vozidla Q., Q. Q. XxX J. U., R.: Q., bol žalovaný. Leasingová zmluva totiž nezakladá vlastnícke právo žalobcu ako nájomcu k predmetu leasingu. Inú skutočnosť netvrdil žalobca ani v odvolacom konaní. Je potrebné zdôrazniť, že zo žiadneho ustanovenia leasingovej zmluvy a všeobecných zmluvných podmienok nevyplýva, že by žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na vydanie kúpnej ceny potom, čo žalovaný ako prenajímateľ a vlastník predal predmet leasingu po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že suma vo výške 50.000 eur, ktorú žalovaný ako vlastník predmetu leasingu získal speňažením (predajom) predmetu leasingu, nie je plnením, ktoré by žalovaný ako prenajímateľ, bol, v danom prípade, povinný poskytnúť žalobcovi ako nájomcovi, teda výťažok z repredaja predmetu leasingu po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy nepredstavuje pohľadávku nájomcu voči prenajímateľovi. Peňažná suma vo výške 50.000 eur preto nepredstavuje predmet pohľadávky žalobcu voči žalovanému, v dôsledku čoho nie je možné započítanie takejto neexistujúcej pohľadávky proti protipohľadávke žalovaného voči žalobcovi titulom nárokov z predčasne ukončenej leasingovej zmluvy. Konajúci súd taktiež správne poukázal na skutočnosť, že žalobca by sa mohol domáhať zníženia svojho záväzku (nie však započítania), ktorý mal voči žalovanému z predčasného ukončenia leasingovej zmluvy len vtedy, ak by bol takýto postup odôvodnený dojednaním obsiahnutým v leasingovej zmluve. Leasingová zmluva však v žiadnom svojom ustanovení, takúto povinnosť žalovanému nestanovuje. S poukazom na uvedené odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu ním tvrdeného peňažného nároku voči žalovanému vo výške 50.000 eur. Keďže takýto nárok neexistoval, neprichádzal do úvahy započítanie takejto pohľadávky a protipohľadávok postupom podľa ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu absencie základného predpokladu započítania, a to existencie vzájomných pohľadávok, ktorých plnenie je rovnakého druhu, a ktoré by sa vzájomne kryli.

30. Odvolací súd dáva do pozornosti, že zmluvné strany si v predmetnej leasingovej zmluve, resp. v čl. 7 všeobecných zmluvných podmienok, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť leasingovej zmluvy, dojednali

od zákona odlišnú úpravu pri nárokov strán pri odstúpení od zmluvy. Túto úpravu je potrebné považovať za zmluvnú konkretizáciu nárokov podľa ustanovenia § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka. Na rovnakú skutočnosť poukázal aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, keď konštatoval, že „strany sa v čl. 7 písm. b) VZP dohodli na modifikácii § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka tak, že prenajímateľ (žalovaný) nie je povinný vrátiť nájomcovi (žalobcovi) po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy peňažné plnenie poskytnuté mu žalobcom titulom leasingových splátok a ostatných platieb podľa zmluvy a VZP pred predčasným ukončením leasingovej zmluvy“.

31. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že záver o tom, že žalobcovi vznikol nárok na vydanie kúpnej ceny po tom, čo žalovaný ako prenajímateľ a vlastníak predal predmet leasingu po predčasnom ukončení zmluvy, vyplýva zo samotného finančného vysporiadania z leasingovej zmluvy zo dňa 30.05.2014, odvolací súd poukazuje na bod 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že obsah finančného vysporiadania leasingovej zmluvy z 30.05.2014 nie je možné v jeho poločke uvedenej ako predaj predmetu leasingu (-) 50.000 eur vyložiť ako započítací prejav. V tomto prípade išlo, podľa názoru súdu, zo strany žalovaného len o realizáciu jeho práva v súlade s poctivým obchodným stykom, keď napriek tomu, že zo žiadneho dojednania leasingovej zmluvy takáto povinnosť nevyplývala, znížil žalovaný svoje nároky voči žalobcovi, ktoré mu vznikli podľa leasingovej zmluvy, o peňažnú sumu získanú z repredaja predmetu leasingu. Teda žalovaný realizoval svoje právo v súlade s dojednaniami leasingovej zmluvy, uplatnil si voči žalobcovi nároky z jej predčasného ukončenia, avšak nie v plnej výške ako mu to vyplývalo z leasingovej zmluvy, ale zohľadnil prijatý výťažok z repredaja predmetu leasingu.

32. Ohľadne súdnych rozhodnutí, na ktoré vo svojich podaniach poukazoval žalobca, odvolací súd uvádza, že nejde o rozhodnutia, ktorými by bol v tomto konaní viazaný, a to s poukazom na ustanovenie § 193 CSP. Rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11Cb/26/2012 zo dňa 09.10.2013, rozsudok Okresného súdu Bratislava II. sp. zn. 26Cb/95/2011 zo dňa 28.05.2012 ako aj rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 39Cb/209/2013 zo dňa 09.11.2017 sú rozhodnutiami prvostupňového súdu. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Cob/87/2011 sa týka právnej veci, v ktorej na rozdiel od posudzovaného prípadu išlo o spotrebiteľskú leasingovú zmluvu. Pokiaľ žalobca poukazoval na právne závery v stanovisku občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky Cpjn 204/2007 zo dňa 08.09.2010, odvolací súd konštatuje, že uvedené stanovisko nie je pre slovenské súdy záväzná. Navyše aj právne závery prijaté v rozhodnutiach súdov vyšších stupňov je potrebné posudzovať v súvislostiach s konkrétnymi okolnosťami každého prejednávajúceho prípadu. Uvedenú námietku žalobcu preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil taktiež námietku žalobcu, že jeho vec rozhodoval sudca, ktorý nespĺňal predpoklady pre výkon sudcovskej činnosti, čím konanie zaťažil takou vadou nezákonnosti, ktorá sama osebe je dôvodom na zrušenie rozhodnutia. Vzhľadom na prezumpciu neviny odvolací súd nevhliadol potrebu pripojiť disciplinárny spis JUDr. Denisy Cvikovej.

33. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

34. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/145/2018-150 zo dňa 20. mája 2019 v zmysle § 387 ods. 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

35. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

36. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).